

**Parlament
dels graduats
Ezequiel Aranda
i Miquel Petri**

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2014**

Barcelona, 5 de juliol del 2014

**Universitat
Pompeu Fabra
Barcelona**

Molt bona nit a tothom. Per començar, volem agrair a la Universitat, al Rectorat, al Deganat, als professors i, en especial, als nostres companys i companyes per haver-nos donat l'oportunitat de dirigir-vos aquestes paraules. Volem agrair també al bar de Jaume I que hagi posat un futbolí just ara que marxem, contribuint així al fet que ens puguem graduar tots avui en comptes de l'any vinent, el següent..., o qui sap quan.

Fa tot just quatre anys que, en acabar el batxillerat, molts ens vàrem trobar davant d'una de les decisions més difícils de la nostra vida. No només havíem de decidir què volíem fer, sinó també on ho faríem. Això em porta de tant en tant a pensar què hauria estat de nosaltres si no haguéssim tingut la sort d'acabar a la millor Facultat d'Economia i Empresa de tot l'Estat. Què és el que ens ha aportat la Pompeu? Bé, sembla ser que hi ha dues teories que tracten d'explicar per què passem quatre anys de la nostra vida tancats en una facultat. La visió positiva diu que els coneixements que rebem al llarg de la carrera ens faran més productius en el futur. La negativa, en canvi, suggereix que l'educació és només un paperet que serveix tan sols per indicar que ets una persona amb talent. Realment creiem que cap d'aquestes teories fa justícia al que tots hem viscut a la Pompeu, perquè deixen de banda el més important, que no pot ser cap altra cosa que haver-vos conegut a tots vosaltres. Mare meva la d'experiències que hem viscut junts! Qui no se'n recorda del treball d'Anàlisi de Dades? O dels debats al bar després d'un examen, amb una birra a la mà? O de la maleïda sirena que sona quan tanquen les Aigües i penses "què coi faig aquí encara?" No s'obliden les mítiques Pompeufarres, la platja, la Riviera Maya, el Paso, les cases rurals, les barbacoes amb gossos afamats... Qui no se'n recordarà de la gran festa de graduació que ens van preparar la setmana passada els millors organitzadors del món?

Totes les experiències que enumerava en Mikel no haguessin estat iguals sense vosaltres, així com el futur tampoc no ho serà gràcies al fet que m'heu transmès una importantíssima lliçó. Gràcies a vosaltres companys, d'ara en endavant, tant en situacions personals com professionals he après que si estem en una sala i resulta que creiem que som la persona més intel·ligent, més capacitada o simplement amb més ambició, sabeu què, companys? Ens hem d'aixecar! Estem a la sala equivocada. Més enllà de les innombrables teories econòmiques, de les corbes d'indiferència o dels balanços de situació, l'intangible més important que m'emporto és, sens dubte, el d'envoltar-me dels millors. Imagineu-vos el gran impacte que té aquesta lliçó en el moment d'escollir una feina, o fins i tot, de muntar la vostra pròpia empresa.

Volíem dedicar unes paraules a una persona que, malauradament, no podrà gaudir d'aquesta celebració amb nosaltres. El passat dia 19 d'abril, un accident es va endur la nostra estimada companya Gemma Escales Díez. Volem donar tot el nostre suport a la seva família i als amics en aquests moments tan durs. Gemma, no t'oblidarem mai.

També volíem fer una menció especial a uns protagonistes que, sovint, passen desapercebuts, però que són segurament els majors culpables que avui ens podem graduar. Fins ara, podríem dir que la major part del que ens ha passat a la vida ha estat degut a la sort. Concretament, la sort de tenir uns pares tan espectaculars com els que avui ens acompanyen. Els pares ens han inculcat valors, objectius, i han fet un esforç titànic per garantir-nos un futur millor. Certament, pares, mares, família: us estem molt agraïts.

Però a part de la responsabilitat que tenen tots els que avui s'asseuen allà al darrere irradiant orgull per totes bandes, cal parlar d'una altra responsabilitat molt important: la de la Pompeu Fabra. La Pompeu, des del primer dia ha tingut la responsabilitat de continuar potenciant el nostre talent i, sobretot, de fomentar el nostre esperit crític. Tenint en compte que després de quatre anys quan obro Google veig externalitats de xarxa, darrere d'un polític només veig teoria de jocs i que dins d'un supermercat només veig estratègies de màrqueting, crec que la Pompeu ho ha fet prou bé. De fet, personalment li posaria un 10. Sí, una matrícula d'honor, per haver convertit la meva ingenuïtat en coneixement, la meva motivació en energia i resultats i les meves passions en realitat.

En definitiva, avui tornarem més carregats cap a casa, portant la responsabilitat que fins ara tenien la Pompeu i els nostres pares. Ara la pilota està a la nostra teulada. Ara ens toca a nosaltres jugar en solitari. L'any vinent, els nostres destins parteixen en direccions diferents. Alguns continuaran estudiant, altres començaran a treballar; alguns es quedaran aquí, d'altres marxaran a l'estranger, a Londres, a París, a Madrid... Afortunadament, quatre anys han estat més que suficients per demostrar que, anem on anem, cap de nosaltres deixarà a ningú indiferent.

Moltes felicitats a tothom i no us desitgem bona sort perquè no la necessitareu!

